

Hồi thứ 81

Thử chất độc vào tay đệ tử

Trình Linh Tố đưa ra hai câu hỏi, Thạch Vạn Sơn không trả lời được. Mộ Dung Cảnh Nhạc liền lên tiếng :

- Sư muội ! Người đắc tội với sư thúc mà không dập đầu từ tạ thì thật là lớn mặt. Lão nhân gia nổi giận là người chết không có đất chôn. Ta cùng Tiết sư muội đã quy đầu làm môn hạ lão nhân gia. Người ngoan ngoãn dâng cuốn Dược Vương thần biên, không chừng lão nhân gia sẽ thu người làm đệ tử, há chẳng hay hơn ư ?

Trình Linh Tố trong lòng tức giận nghĩ thầm :

- Sư huynh sư tỷ phản sư môn, quy đầu dưới trướng một tên khí đồ là phạm tội khi sư diệt tổ. Bất luận môn phái nào cũng phải xử tử.

Nhưng cô vẫn thản nhiên đáp :

- Té ra hai vị đã vào làm môn hạ Thạch tiên bối ! Vậy trừ phi Thạch tiên bối thu nạp tiểu muội, không thì tiểu muội không thể hô các vị là sư huynh sư tỷ được nữa. Còn Khương sư ca đâu ? Có quy đầu dưới trướng Thạch tiên bối không ?

Mộ Dung Cảnh Nhạc nói :

- Khương sư đệ không hiểu thời vụ, chẳng nghe lời giáo huấn, đã bị gia sư xử tử rồi.

Trình Linh Tố trong lòng chua xót, vì Khương Thiết Sơn là người thẳng thắn nhất trong ba vị sư huynh sư tỷ của nàng. Không ngờ y lại chết về tay Thạch Vạn Sơn.

Cô lại hỏi :

- Tiết tam tỷ ! Con trai của tam tỷ là Tiểu Thiết hiện đang ở đâu ? Y vẫn mạnh giỏi chứ ?

Tiết Thước lạnh lùng đáp :

- Gã cũng chết rồi !

Trình Linh Tố hỏi :

- Y chết về bệnh gì ?

Tiết Thước nói :

- Gã là con ta, người hỏi làm chi ?

Trình Linh Tố lên giọng trách móc :

- Phải rồi ! Tiểu muội không nên can thiệp vào việc của kẻ khác, lại chưa kịp kính mừng hai vị. Mộ Dung đại ca cùng Tiết tam tử thành thân từ hồi nào ? Chúng ta là chỗ đồng môn mà không mời tiểu muội uống một chung rượu mừng ?

Giữa ba người Mộ Dung Cảnh Nhạc, Khương Thiết Sơn, Tiết Thước đây đưa ơn oán cực kỳ thâm. Ban đầu Tiết Thước luyện ái Mộ Dung Cảnh Nhạc. Mộ Dung Cảnh Nhạc lại đi lấy người khác, Tiết Thước tức giận liền hạ độc giết vợ y. Mộ Dung Cảnh Nhạc dùng thuốc độc phá hủy dung mạo Tiết Thước, lại khiến mù gù lưng để trả thù cho vợ.

Khương Thiết Sơn thương yêu người sư muội này. Dù mù biến thành xấu xa, hắn vẫn lấy làm vợ. Ngờ đâu sau khi hai người thành thân sinh con rồi, Mộ Dung Cảnh Nhạc lại nghĩ tới những chỗ tử tế của sư muội, đem lòng luyện ái, cùng Khương Thiết Sơn trở mặt thành thù. Không ngờ kết cục Khương Thiết Sơn bị Thạch Vạn Sơn giết chết. Mộ Dung Cảnh Nhạc cùng Tiết Thước kết thành chồng vợ.

Trình Linh Tố biết rõ những chuyện khuất khúc trong vụ này, cô tự nhủ :

- Nhị sư ca mà chết về tay Thạch Vạn Sơn chắc chỉ vì y không chịu bội phản sư môn, cúi đầu làm môn hạ của lão. Nhưng đâu đâu chắc đều do đại ca gây nên. Tam sư tử chịu cái giá lấy đại sư ca, không chừng cũng dự phần vào tội mưu sát thân phụ.

Cô liền thở dài nói :

- Ngày Tiểu Thiết trúng độc, tiểu muội phải phí một phen tâm huyết mới cứu được y. Không ngờ gã lại chết vì Đào Hoa chương. Đó là số mạng xui nên.

Mộ Dung Cảnh Nhạc biến sắc hỏi :

- Sao ngươi biết thế ?

Đột nhiên hắn ngừng lại, liếc mắt nhìn Tiết Thước.

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội chỉ đoán mò vậy thôi !

Mộ Dung Cảnh Nhạc có công phu hạ độc đặc biệt là đến chỗ giải giới hai tỉnh Vân, Quý thu hơi độc Đào hoa chương để chế thành một thứ độc đạn. Khương Thiết Sơn và Tiết Thước cùng hắn giao thủ nhiều năm, sau cùng nghĩ ra được cách giải độc.

Trình Linh Tố nói ầu một câu thăm dò, không ngờ Mộ Dung Cảnh Nhạc vô tình buột miệng thừa nhận, càng khiến cô tức giận, lại hỏi :

- Tam sư tử ! Sao sư tử tàn độc đến thế ? Nhị sư ca hết lòng với sư tử mà sư tử nỡ âm mưu cùng đại sư ca sát hại cha con y được ư ?

Nên biết Khương Tiểu Thiết trúng phải Đào hoa chương độc đạn của Mộ Dung Cảnh Nhạc. Tiết Thước có thuốc giải cứu mà mù bỏ mặt gã chết thì có khác gì mù đã cùng đại sư huynh âm mưu hạ thủ.

Tiết Thước vội vàng lắng sang chuyện khác hỏi :

- Tứ muội ! Sư phụ ta đã có ý chiếu cố cho ngươi thật là vạn phúc. Sao ngươi còn chưa dập đầu làm lễ bái sư ?

Trình Linh Tố hỏi lại :

- Nếu tiểu muội không bái sư thì sẽ cùng một số phận với nhị sư ca phải không ?

Mộ Dung Cảnh Nhạc đáp :

- Cũng không hẳn thế ! Ngươi được hưởng phúc mà không chịu thì người khác gượng ép làm chi. Có điều cuốn Dược Vương thần biên thì ngươi nên đưa ra. Gia sư vốn lòng quảng đại, những điều ngươi mạo phạm đến lão nhân gia trong cuộc đại hội chương môn sẽ bỏ đi không xét.

Trình Linh Tố gật đầu nói :

- Đại sư ca nói đúng, nhưng cuốn Dược Vương thần biên là do chính tay gia sư Vô Sân đại sư soạn ra. Sư huynh sư muội ba người chúng ta đã cải đầu vào làm môn hạ của Thạch tiên bối thì bao nhiêu công phu của tiên sư truyền thụ, dĩ nhiên phải bỏ đi hết và học lại từ đầu. Thạch tiên bối và tiên sư đã thành hai môn hộ khác nhau. Tài nghệ của Thạch tiên bối nhất định giỏi hơn tiên sư, nếu không thì tội gì hai vị quy đầu cửa khác ? Đại sư ca chẳng đã nói với tiểu muội có phúc mà không hưởng đó ư ? Cuốn Dược Vương thần biên đã thành vô dụng, tiểu muội đốt quách đi.

Cô nói rồi lấy cuốn sách giấy vàng trong áo ra bật lửa lên châm vào đốt sách.

Thạch Vạn Sơn ban đầu nghe cô nói đốt cuốn Dược Vương thần biên đã cười thâm nghĩ bụng :

- Tên giặc Vô Sân đã hao tổn tâm huyết một đời viết ra cuốn Dược Vương thần biên thì khi nào lại bị thị đốt đi được ?

Khi lão thấy cô cầm cuốn sách và hỏa tập liền tự nhủ :

- Con nha đầu này thật là giáo quyết ! Thị đã biết sư huynh sư tỷ muốn đoạt pho Dược Vương thần biên thì khi nào lại không giả tạo ra một cuốn khác để bịp người. Nhưng thị hý lộng trước mặt ta thì có khác gì đánh trống qua cửa nhà sấm.

Vì thế hẳn thấy Trình Linh Tố bật lửa đốt cuốn sách cũng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Khi cuốn sách bị khí nóng hấp vào mở tung ra thì rõ ràng chất giấy cũ mềm, tự tích đúng là thủ bút của Vô Sân đại sư. Lão không khỏi giật mình kinh hãi la thầm :

- Chao ôi ! Hồng rồi ! Con nha đầu này chắc đã học thuộc lòng cả cuốn sách rồi. Không thể để thị đốt cháy được.

Lão vội la lên :

- Dừng tay !

Đồng thời vung chưởng đánh ra nhanh như gió, mỗi lửa tắt liền.

Trình Linh Tố lấy làm kỳ hỏi :

- Ô hay ! Vụ này văn bối không sao hiểu được. Y được của Thạch tiên bối đã cao thâm hơn tiên sư thì còn cần gì đến sáng tác của Vô Sơn lão nhân gia ? Bằng ngược lại tiên bối chưa bằng tiên sư thì thu văn bối làm đệ tử thế nào được ?

Mộ Dung Cảnh Nhạc nói :

- Vị sư phụ của ta quyết chẳng kém tiên sư về nghề dùng độc, nhưng biển cả không che dòng nhỏ, đá ở núi khác có thể thành ngọc. Cuốn Dược Vương thần biên này đã là tâm huyết một đời của tiên sư, thì gia sư mở coi có thể trở được những chỗ sai lầm hay không đủ.

Hắn là tú tài xuất thân nên nói năng rất văn vẻ dù đều là những lời cường từ đoạt lý.

Trình Linh Tố gật đầu nói :

- Học vấn của đại sư ca ngày càng tiến triển. Hai người nấp ở khe cửa. Một người ẩn dưới giường định ám toán Hồ đại ca cùng tiểu muội. Thạch tiên bối ! Văn bối có điều muốn thỉnh giáo. Nếu tiên bối tỏ rõ bên mê thì văn bối xin hai tay dâng cuốn Dược Vương thần biên này và cầu mong tiên bối mở lượng thu nạp văn bối làm đồ đệ.

Thạch Vạn Sơn biết cô sẽ đưa ra đề nghị cổ quái điều ngoa để hỏi lão, khó lòng giải đáp được. Nhưng cô cầm cuốn Dược Vương thần biên trong tay, lão sợ cô sẽ hủy đi trong nháy mắt, liền hỏi lại :

- Người muốn hỏi ta điều chi ?

Trình Linh Tố đáp :

- Người vợ Miêu ở Quy Châu có thứ Bích Tầm độc cổ...

Thạch Vạn Sơn vừa nghe nói đến bốn chữ Bích Tầm độc cổ liền biến đổi sắc mặt. Lại nghe cô nói tiếp :

- Lấy trứng thứ côn trùng này nghiền ra làm phấn bột rắc lên áo quần cũng như đồ dùng, người ngoài không biết đựng vào là trứng phải một trong ba thứ đại cổ độc. Có đúng thế không ?

Thạch Vạn Sơn gật đầu đáp :

- Đúng vậy ! Con tiểu nha đầu này biết nhiều chuyện thật!

Lão từ núi Dã Nhân xuống đến Trung Nguyên, được tin Vô Sơn đại sư chết rồi liền trút hận lên đầu bọn đệ tử, những muốn giết hết cho hả dạ. Mộ Dung Cảnh Nhạc là con người chẳng có khí phách chút nào. Hắn bị Thạch Vạn Sơn kiềm chế, liền năn nỉ xin tha. Hắn nói sư phụ có để lại pho Dược Vương thần biên, hiện lọt vào tay tiểu sư muội. Hắn nguyện bái lão làm thầy và dẫn đường cho lão đi đoạt lại pho sách kia.

Thạch Vạn Sơn tuy căm hận Vô Sơn đại sư thấu xương, nhưng trong lòng lại rất kính úy đại sư ca. Lão nghe nói Vô Sơn đại sư để sách lại tất có chỗ rất trân quý, liền thu Mộ Dung Cảnh Nhạc làm đồ đệ. Lão lại nghe hắn xúc xiểm, đánh vào thiết ốc giết Khương Thiết Sơn và thu nạp Tiết Thước.

Thạch Vạn Sơn đã động thủ với cả ba người và nhận thấy võ công của họ tầm thường, bản lãnh sử độc còn kém sư phụ xa, lão nghe nói Trình Linh Tố bất quá là cô gái mười tám mười chín tuổi, chẳng quan tâm chút nào, chắc mẩm hễ gặp cô là thò tay ra bắt được ngay.

Khi lão ở trong đại hội mắc bẫy cô chưa chịu phục, chỉ trách mình vì cặp mắt bị tổn thương do Đoạn trường thảo nên không nhìn ra Xích Yết phấn và Tam ngô ngũ mô yên. Có điều Hồ Phỉ phô trương bản lãnh trong đại hội khiến lão phải sinh lòng úy kỵ.

Lão ngấm ngấm theo sau, chờ khi Hồ Phỉ cùng Trình Linh Tố đến Đào Nhiên đình, thầy trò ba người liền lên vào miếu Thần Nông định đoạt cuốn Dược Vương thần biên. Lão thấy quần hùng Hồng Hoa hội người đông thế mạnh phải ẩn nấp trong hậu viện không dám lộ ra. Mãi đến lúc Trần Gia Lạc cùng Mã Xuân Hoa quyết biệt rồi, Hồ Phỉ cũng Trình Linh Tố ra ngoài miếu để tiễn chân quần hùng, ba người mới lên vào phòng Mã Xuân Hoa để chờ Hồ Phỉ trở về. Chúng chuẩn bị đánh một đòn là thành công, không ngờ Trình Linh Tố rất tinh quái, cảnh giác kịp thời, khiến cho Thạch Vạn Sơn không sinh cường được.

Lão nghe Trình Linh Tố nhắc tới Bích Tầm độc cổ bất giác giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Con tiểu nha đầu này thật là ghê gớm. Sư huynh sư tỷ đồng môn của thị còn kém xa.

Lão để hết tâm thần đề phòng chẳng khinh địch chút nào

Trình Linh Tố lại nói :

- Phấn bột Bích Tầm độc cổ rắc vào quần áo hay đồ dùng cũng chẳng nghĩ thấy gì, lại không màu sắc nên người ngoài khó lòng phát hiện. Có điều chất độc không thấm vào huyết nhục thì độc tính không mạnh lắm có thể giải trừ được. Thạch tiên bối bỏ chất độc vào thi thể Mã cô nương, nếu chỉ rắc vào quần áo thì khó lòng nhìn ra được. Thạch tiên bối đã cẩn thận rắc cả chất độc lên tay, lên mặt cô...

Hồ Phỉ nghe tới đây mới hiểu rõ là thầy lang dạo này dụng tâm rất ác độc. Lão rắc chất kịch độc vào người Mã Xuân Hoa để chàng cùng Trình Linh Tố di động thi thể nàng tất phải trúng độc. Chàng không nhin được cất tiếng thóa mạ :

- Tên ác tặc kia ! Ngươi định hại người, e rằng lại tự hại mình !

Thạch Vạn Sơn vung đao lên nói :

- Con tiểu nha đầu này quả là nhãn quang ghê gớm, mới nhận ra chất Bích Tầm độc cổ của ta. Trong bọn người Hán, chẳng có nhân vật thứ hai nào ngoài ta ra biết sử dụng chất độc này. Hay lắm, nhãn quang và bản lãnh ngươi cao hơn sư huynh sư tỷ rất nhiều.

Trình Linh Tố đáp :

- Tiên bối quá khen mà thôi. Văn bối bì với sư huynh sư tỷ thế nào được ? Có điều văn bối chưa hiểu là trong cuốn Dược Vương thần biên của tiên sư đã nói đến việc rắc chất độc Bích Tầm độc cổ lên người không muốn lộ màu xanh biếc cũng không khó lắm, mà sao Thạch tiên bối lại không dùng cách đó ?

Thạch Vạn Sơn dương cặp lông mày lên hỏi lại :

- Người lại nói nhăng nói càn rồi. Người vợ Miêu là tổ sư dùng cổ độc cũng không biết cách này. Sư phụ người chưa từng đến Miêu Cương bao giờ thì biết thế nào được ?

Trình Linh Tố đáp :

- Tiên bối nói vậy văn bối chẳng thể không tin. Nhưng trong cuốn di thư của tiên sư có dạy cách này. Chẳng hiểu tiên bối nói đúng hay tiên sư nói đúng ?

Thạch Vạn Sơn hỏi :

- Cách đó thế nào ? Người nói thử nghe !

Trình Linh Tố đáp :

- Văn bối nói ra nhất định tiên bối không tin. Trúng hay trật phải thử coi mới biết.

Thạch Vạn Sơn hỏi :

- Thử bằng cách nào ?

Trình Linh Tố đáp :

- Tiên bối lấy Bích Tầm độc cổ rắc vào tay người rồi, văn bối dùng thuốc của tiên sư phủ lên xem có màu sắc gì không ?

Thạch Vạn Sơn suốt đời nghiên cứu độc dược, nghe cô nói có diệu pháp, trong lòng bán tín bán nghi, rất muốn thử xem chân giả, liền hỏi :

- Rắc thuốc vào tay ai để thử ?

Trình Linh Tố đáp :

- Cái đó do tiên bối chỉ định.

Thạch Vạn Sơn nghĩ thầm :

- Nếu mình đề nghị rắc thuốc vào tay thị thì chắc là thị không chịu. Còn rắc lên tay gã thiếu niên hùng hổ kia thì bất tất phải nói đến !

Lão trầm ngâm một chút, bỗng nhìn Mộ Dung Cảnh Nhạc nói :

- Người đưa tay trái ra đây !

Mộ Dung Cảnh Nhạc giật nảy mình la hoảng :

- Vụ này, vụ này... sư phụ đừng mắc bẫy con tiểu nha đầu.

Thạch Vạn Sơn sa sầm nét mặt lại giục :

- Đưa tay trái ra đây !

Mộ Dung Cảnh Nhạc thấy sư phụ sắc mặt nghiêm trọng, đáng lý không dám kháng cự, nhưng nghĩ tới Bích Tầm độc cổ cực kỳ lợi hại, một khi nó bám vào người rồi thì dù sư phụ có cho thuốc giải chữa được khỏi chết, nhưng cũng phải một phen đau khổ vô cùng.

Hắn giơ tay trái ra hơn thước, nhưng lại rung bần bật vội rút trở về.

Thạch Vạn Sơn cười nhạt nói :

- Giỏi lắm ! Người không chịu tuân theo sư mạng, đó là tự người.

Mộ Dung Cảnh Nhạc nghe nói sáu chữ "Không chịu tuân theo sư mạng" thì kinh hãi lắm, vì khi bái sư ai cũng lập lời trọng thệ hễ vi bội sư mạng là cam chịu xử trị. Cách xử trị của người dụng độc dĩ nhiên cực kỳ khốc liệt, ai cũng phải sợ run.

Hắn lại toan đưa tay ra thì Tiết Thước nói :

- Sư phụ ! Xin thử vào tay đệ tử.

Mụ thảo nhiên đưa tay trái ra .

Thạch Vạn Sơn nói :

- Ta không muốn thử vào tay người. Hắn là nam tử hán mà khiếp nhược như vậy thì còn làm nên trò trống gì ?

Mộ Dung Cảnh Nhạc đáp :

- Chẳng phải là đệ tử sợ sệt, nhưng nghĩ tới tên tiểu sư muội kia rất nhiều nguy kế, không muốn mắc bẫy thị.

Trình Linh Tố gật đầu :

- Đại sư ca quả nhiên lợi hại phi thường. Ngày trước đối với tiên sư, đại ca đã bao phen chọc tức lão nhân gia. Ngày nay đại sư ca cãi bái tân sư phụ vẫn tỏ ra cứng rắn hơn thầy.

Thạch Vạn Sơn biết rõ cô nói vậy cốt để ly gián hai người, nhưng cũng lờm Mộ Dung Cảnh Nhạc một cái.

Mộ Dung Cảnh Nhạc nhìn khoeo mắt lão mà sờn gai ốc, đành chịu đưa tay trái ra.

Thạch Vạn Sơn móc trong túi lấy một cái hộp nhỏ sắc vàng. Lão nhẹ nhàng mở nắp hộp, trong hộp đựng ba con tằm nhỏ màu xanh biếc, đang ngoáy. Lão dùng chiếc chìa khóa nhỏ khều một chút phấn xanh đặt vào lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc.

Mộ Dung Cảnh Nhạc cánh tay run bần bật. Hắn vừa sợ hãi vừa tức giận, da mặt co rúm lại. Mặt lộ hung quang như thú dữ muốn cắn người.

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Nhị muội đi nước cờ này chưa biết ra sao, nhưng cũng gây cho thầy trò hắn một mối thâm cừu đại hận. Sau này Mộ Dung Cảnh Nhạc mà gặp cơ hội nhất định là trả thù sư phụ.

Chút phấn xanh đặt trên lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc chỉ trong nháy mắt đã thấm vào da thịt không thấy gì nữa, nhưng lòng bàn tay ẩn hiện màu xanh tựa hồ vừa bóp nát lá cây.

Thạch Vạn Sơn nói ;

- Tiểu nữ nhi ! Người dùng cách gì để lòng bàn tay hắn biến mất màu xanh biếc.

Trình Linh Tố quay lại ngó Hồ Phi hỏi :

- Đại ca ! Ngày trước ở Bạch Mã tự bên hồ Động đình, tiểu muội đã cùng đại ca có ước pháp tam chương. Đại ca còn nhớ không ?

Hồ Phi đáp :

- Còn nhớ !

Chàng nghĩ bụng :

- Ngày trước y bảo ta không được nói, không được cùng người động thủ, không được rời xa y ba bước, nhưng ta chẳng theo được điều nào.

Trình Linh Tố nói :

- Đại ca còn nhớ là hay lắm. Bữa nay vẫn làm theo ba điều đó.

Hồ Phi gật đầu.

Trình Linh Tố liền nói :

- Thạch tiền bối ! Bên mình tiền bối chắc có Hạc đỉnh hồng, và Khổng tước đàm. Hai dược vật này hòa với Bích Tâm độc cỏ vừa tương khắc lại vừa tương phục. tiền bối không tin thì coi cuốn Dược Vương thần biên của tiên sư.

Cô nói rồi cầm cuốn sách nhỏ giấy vàng đưa ra trước mắt Thạch Vạn Sơn.

Thạch Vạn Sơn quả nhiên thấy dòng chữ viết :

"Hạc đỉnh hồng và Khổng tước đàm hòa với trứng Bích Tâm độc cỏ biến thành không màu sắc, không mùi vị, nhưng hiệu nghiệm chậm hơn.

Lão muốn coi xuống dưới nhưng Trình Linh Tố đã gấp sách lại rồi.

Thạch Vạn Sơn bụng bảo dạ :

- Lão trọc Vô Sơn quả là học rộng. Ta hãy thử xem chân giả. Nếu đúng như lời thì cuốn Dược Vương thần biên này không phải là nguy tạo.

Lão đã nghiên cứu độc dược gần hai chục năm, bỏ ngủ quên ăn để mong giỏi hơn sư huynh. Bây giờ lão thấy pho Dược Vương thần biên này tưởng chừng vật báu có một không hai. Bản tính lão tàn nhẫn khắc bạc, chỉ muốn lợi dụng Mộ Dung Cảnh Nhạc chứ chẳng có tình thày trò chân chính chút nào. Lão còn nghi ngờ tới ngày sau nếu gặp cơ hội tất hẳn trả đũa, chẳng kể gì đến ba thứ kịch độc bỏ vào một chỗ, không cần nghĩ tới cách hóa giải về sau. Lão liền búng móng tay thành một tia mù màu hồng rớt xuống lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc. Tiếp theo lại búng ra một làn mù xanh tan vào bàn tay hắn.

Trình Linh Tố thấy lão móc bình thuốc trong bọc ra, lại khẽ búng móng tay một cách rất mau lẹ linh hoạt, có phần thông thạo hơn cả tiên sư, trong lòng không khỏi ngấm ngấm bội phục.

Cô ngưng thần nhìn lão, bất giác động tâm vì đã thấy rõ chỗ huyền diệu bên trong.

Nguyên đai lưng lão đã khâu thành bảy tám chục ngăn, ngăn nào cũng đựng thuốc bột. Lão chỉ thò tay vào là kêu dược thuốc bột cần dùng vào móng tay. Thủ pháp của lão đã luyện rất thành thục, đến độ quý không hay

thần không biết. Lão cất tay một cái là độc thương bên địch thì còn ai để phòng cho xiết được.

Phấn độc Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm bắn vào lòng bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc nhanh như chớp khiến hắn không rút tay về kịp.

Mộ Dung Cảnh Nhạc đã định bụng không để cho hai chất kịch độc kia thấm vào da thịt. Chẳng thà hắn chịu khuất phục tiểu sư muội để ba người liên thủ chống lại Thạch Vạn Sơn, còn hơn để lão tàn độc với mình.

Ngờ đâu thủ pháp của Thạch Vạn Sơn thần tốc phi thường, Mộ Dung Cảnh Nhạc xoay chuyển ý nghĩ chưa xong thì hai chất độc đã dính vào lòng bàn tay hắn.

Sau khi tia màu đỏ và tia màu xanh bắn vào lòng bàn tay rồi, màu biếc lục lập tức biến mất, màu da trở lại bình thường không có chi khác lạ.

Thạch Vạn Sơn bật tiếng hoan hô :

- Hay quá !

Lão vươn tay ra chụp lấy cuốn Dược Vương thần biên trong tay Trình Linh Tố.

Trình Linh Tố chỉ mỉm cười chứ không rút tay về.

Năm ngón tay Thạch Vạn Sơn sắp đụng vào bìa sách, đột nhiên hắn tự hỏi :

- Con nha đầu này là đệ tử quan môn của lão trọc, chẳng hiểu trên cuốn sách này có đặt cơ quan gì không ?

Lão vội rút tay lại, nghĩ thầm :

- Thạch Vạn Sơn hỏi Thạch Vạn Sơn ! Người dám coi thường con tiểu nha đầu kia thì dù có mười mạng cũng trao hết vào tay thị.

Gan bàn tay Mộ Dung Cảnh Nhạc hết tê chồn lại ngứa ngáy từng cơn đưa vào tâm can, dường như ngàn vạn con kiến đồng thời nghiền ngậm trong tâm trạng. Hắn sợ run bật tiếng la :

- Tiểu sư muội ! Mau lấy thuốc giải cho ta !

Trình Linh Tố hỏi :

- Ô hay ! Đại sư ca quên lời dặn của tiên sư rồi ư ? Người bản môn không nên phóng cổ độc, nhất là một trong chín thứ không thuốc giải nào chữa được.

Mộ Dung Cảnh Nhạc nghe nói câu này, lưng toát mồ hôi lạnh, miệng ấp úng :

- Hạc đỉnh hồng.. Khổng tước đàm.. đã thuộc vào cử đại cấm dược. Sao sư muội ... lại hạ vào người ta ? Như vậy chẳng hóa ra người phản bội lời giáo huấn của tiên sư ư?

Trình Linh Tố lạnh lùng đáp :

- Đại sư ca còn nhớ lời giáo huấn của tiên sư thật là ra ngoài sự tiên liệu của tiểu muội. Chất Bích Tâm độc cổ kia, có phải tiểu muội đưa vào tay đại sư ca đâu ? Cả Hạt đỉnh hồng và Khổng tước đàm cũng vậy. Thạch tiên bối,

đại sư ca, Tam sư tử đã thoát ly bản môn, dĩ nhiên không cần tuân thủ giới điều, nhưng tiểu muội thì không thể sai được.